

- Em về bên Hòn Gai.

- Nào lên xe đi, bọn anh sẽ đưa về tận nhà.

Cô gái liếc mắt nhìn một đám thanh niên, đứng chờ gần đó, lưỡng lự một lát, rồi bước lên chiếc xe con của Chung thò đầu ra và vẫy tay.

- Tam biệt các bạn nhé, hẹn buổi sau lại gặp!

Thế là cánh thanh niên trẻ đi xe đạp và cả xe máy đều bị hẫng trước chiếc xe con của Chung. Anh ta đã nâng tay trên cô gái trẻ đẹp này của bọn họ. Những câu chửi tục tĩu của họ đuổi theo xe.

Trên đoạn đường từ Bãi Cháy về Hòn Gai, Chung đã kịp làm quen với cô gái, anh ta mời cô đi ăn trong một tiệm ăn sang nhất ở thị xã, rồi lại đến một tiệm cà phê đêm. Từ lúc lên xe ở Bãi Cháy, và cho đến lúc này, cô gái vẫn còn e dè với ông "thủ trưởng" mới quen và hào phóng này, cô còn sợ sệt né tránh những chiếc hôn sàm sỡ và bàn tay thô bạo của ông. Nhưng đến quá nửa đêm khi chiếc xe của ông đưa cô về gần đến cổng nhà cô ở Hà Lầm thì cô cảm thấy rã rời chân tay người mệt mỏi, có lẽ do cô nhả nhiều quá hay do mấy cốc bia ông thủ trưởng cố nài uống nên bị say. Cô không thể xuống xe để đi

bộ một đoạn ngõ hẹp về nhà được nữa. Và cô đành phải để ông đánh xe quay lại đưa cô về khách sạn vậy.

Sau khi cho lái xe đánh xe về nhà, Chung dìu cô gái lên tầng gác một khách sạn tư nhân quen thuộc. Một căn phòng sang trọng có đầy đủ tiện nghi, với giường lò so, đệm mút, chăn màn thơm phức, với buồng tắm hoa sen, những chùm đèn nhiều màu và những tấm gương lớn xung quanh tường. Lần đầu tiên trong đời, anh chàng Chung mới được chiêm ngưỡng một cô gái ở tuổi dậy thì với toàn bộ vẻ đẹp của nhiều góc cạnh, nhiều hình nhiều hướng tuyệt vời. Anh ta bàng hoàng khi thấy không chỉ là một mà có tới hàng chục cô gái ở xung quanh tường đang bao vây anh ta, tất cả đều trần truồng và mũm mĩm thật là tuyệt vời!

Tuy rằng về sau này, anh ta đã quan hệ với nhiều đàn bà con gái khác. Nhưng ấn tượng đầu tiên khắc sâu vào tâm hồn anh ta vừa là một bức tranh, nhưng đồng thời cũng là một vết sẹo. ít lâu sau, Chung đã tuyển cô gái ấy vào bộ phận tiếp tân thay Ngải, khi Ngải đã có con, trở về

phòng hoá nghiệm. Cô gái hầu như thường xuyên đi theo xe Chung, kể cả những chuyến đi vào Sài Gòn hàng tháng trời. Khi còn là bồ bịch, cô ta đã học được cách tránh thai. Đến khi trở thành vợ Chung thì cô ta lại chưa muốn đẻ, vì còn trẻ quá, hãy để thời gian chơi bời cho thoả thích đã, tội gì nhảy vào tròng con cái cho khổ. Chính quan điểm đó của cô, cũng là một nguyên nhân gây nên mâu thuẫn giữa cô và Chung, để cuối cùng phải chia tay nhau là vậy.

Khi đã chia tay nhau rồi, cô ta cũng biết mình không thể ở lại Đoàn 90X được nữa. Hãy nhìn gương chị Ngải đấy, cô ta cho rằng Chung đã tìm cách đẩy Ngải đi cho khuất mắt để kiếm vợ khác. Nên cô ta cũng chủ động xin thôi việc, trở về nhà, lại làm nghề gái nhảy như trước. Những khách sạn, nhất là những khách sạn quốc tế, rất sẵn việc cho cô, mà lại kiếm được nhiều tiền hơn làm vợ một anh thủ trưởng keo kiệt và bần tiện. Đối với cô, gái nhảy cũng là một nghề sang trọng như các diễn viên điện ảnh và sân khấu. Cũng như trước đây cô đã từng được tuyển vào một trường nghệ thuật ca múa nhạc, nhờ có cơ người đẹp và bộ mặt xinh xắn, nên cô được chọn vào

học bộ môn múa. Sau khi tốt nghiệp cô đã được điều về làm diễn viên nhảy múa xuất sắc một thời "Diễn viên Thiên Nga", là niềm mơ ước của nhiều chàng trai trẻ, và là mẫu mực của các cô gái đua đòi. Nhưng với đồng lương quá ít ỏi không đủ cho cô ăn diện ngày một đòi hỏi cao hơn. Rồi môi trường sống xung quanh cô ngày càng quynh rữ, người ta ca ngợi cô, tặng bốc cô, mời mọc cô, đi đâu cô cũng có một đám vệ sỹ, toàn những bạn thanh niên trai trẻ con nhà giàu có sẵn ô tô, xe máy, sẵn sàng bao cô và sẵn sàng xả thân vì cô. Rồi một số khách sạn lôi kéo cô đến để phục vụ khách và phục vụ cho lợi ích kinh doanh của họ. Cuối cùng cô đang từ một diễn viên nổi tiếng của một đoàn ca múa nhạc, biến thành cô gái nhảy nghiệp dư của các khách sạn, các vũ hội... cũng nổi tiếng như thời diễn viên của cô. Đương nhiên cô vẫn còn tin vào khả năng và bản lĩnh của mình, còn đủ tài, đủ mảnh khỏe để không đến nỗi biến thành gái điếm được. Lòng tự trọng và tài sắc của cô vẫn còn đủ bảo lãnh cho cô. Ví như cô ta vẫn tự hào vì đã đánh lừa được Chung trong đêm đầu tiên ở khách sạn anh ta vẫn tưởng cô còn trinh nguyên nên phải trả

giá khá đắt cho những hành động cuồng bạo của anh ta hôm đó.

Lê Tá Chung những hy vọng hàn gắn được vết thương nặng nề do việc Ngải bỏ anh ta, và ra đi, khi lấy cô gái nhảy đó về làm vợ. Anh ta cũng coi đó là một hành động trả thù đối với Ngải. Để rồi xem cô bỏ đi, tôi có lấy được người trẻ đẹp hơn cô không nào? Nhưng đến khi lại phải chia tay với cô ta, thì vết thương lòng của Chung càng bị khoét sâu nặng nề hơn. Vết thương càng nặng anh ta càng không chịu đựng nổi cảnh cô đơn, trong khu tập thể ở cơ quan, nhưng mỗi lần về nhà, anh ta lại cảm thấy sờ sợ, bởi những hình ảnh kỷ niệm của Ngải và của cô gái ấy cứ nhập nhoè vào nhau. Cứ thoát ẩn, thoát hiện, trong từng căn buồng, từng chiếc giường, chiếc ghế, trong nhà, ngoài sân... làm cho anh ta có lúc như phát điên lên. Chịu không nổi. Anh ta lại vội vàng khoá cửa lại, lao về cơ quan, hoà vào trong những sinh hoạt ồn ào của anh em bè bạn, đồng đội, để quên đi những nỗi buồn sâu muộn thất tình...

Đối với anh ta, điều không thể tìm lại trong cuộc đời đó là Ngải, mất Ngải, tưởng chừng như

anh ta đã mất tất cả. Nhiều lúc anh ta đã thấy ân hận sâu sắc và cay cú và tự vấn lương tâm mình, anh ta đã để tuột tay mất Ngải, bởi lẽ anh ta đã đi quá đà, như một chiếc xe không phanh trôi xuống dốc đứng, không tài nào dừng lại được nữa, hoặc là bị hãm lại đột ngột sẽ lật nhào xuống vực thẳm của sự cô đơn, của tình cảm, tình yêu và gia đình. Sự cô đơn ngày càng đè nặng lên tâm hồn anh ta. Đôi lúc anh ta lại đi tìm giải sầu ở những cô bạn gái trẻ, cũ hoặc mới, nhưng chỉ trong chốc lát, anh ta lại cảm thấy mình bị rơi từ bờ vực cô đơn này đến dòng xoáy cô đơn khác.

Có lẽ anh ta phải tìm đến những người đàn bà đứng tuổi tương đương như Ngải, may ra mới đáp ứng được nhu cầu tình cảm chăng? Lại còn tình cha con nữa; Ngải đã tước mất của anh ta không những quyền làm chồng, mà còn tước mất của anh ta cả quyền làm cha nữa. Nỗi nhớ nhung bé Lan cũng làm anh ta nhiều đêm mất ngủ, và anh ta thường phải la cà đến các gia đình có con nhỏ cùng lứa cái Lan chơi bời; để gần gũi trẻ con khuây khoả nỗi day dứt nhớ nhung.

*

* *

Hơn một năm sau đó, không thể chịu đựng nổi cảnh cô đơn, anh chàng Chung của chúng ta lại phải "đi một bước nữa". Đó là một thiếu phụ còn trẻ, mới ngoài ba mươi tuổi, có một đứa con trai tám tuổi. chồng cô hy sinh tại mặt trận. Cô cũng là cán bộ kỹ thuật của một đoàn địa chất thuộc Liên đoàn. Nhưng cũng chỉ ở được với nhau dăm tháng rồi lại chia tay nhau. Cô ta có thể làm được người vợ, quán xuyến việc gia đình, nhưng lại không thể đạt được cái tiêu chuẩn "sang vì vợ" như Ngải được, cho dù chỉ bằng 1/10 thì anh ta cũng cam lòng. Cô ấy sinh hoạt luộm thuộm nhem nhuốc, chịu thương chịu khó nhưng lại quá tham lam, cái gì cũng muốn vợ, cái gì cũng muốn lấy, kể cả từ những cái lật vặt mớ rau mớ cỏ, làm cho anh nhiều lần bị mất mặt, như việc cô ấy xuống bếp tập thể, tranh cơm thừa canh cặn, bã rau nước gạo về cho lợn ăn. Rồi còn vay mượn khéo của người này dăm ba đồng, của người kia vài ống gạo. Mặc dầu không phải vì thiếu thốn... Hơn nữa cô ta lại chỉ ký ca ký cốp làm vốn riêng, và đặc biệt chỉ biết chăm sóc đứa con của mình

mà ít quan tâm chăm sóc chồng. Thái độ xã giao thì cục mịch làm nhiều người mất lòng khi đến nhà, làm cho anh ta không còn chịu đựng nổi. Và thế là một lần nữa anh ta lại vào trong cơ quan. Anh ta thề sẽ không bao giờ lấy vợ nữa, thà sống độc thân, một mình còn sướng hơn. Phải chăng vì anh ta đã được cái khuôn mẫu của cô Ngải, chiều chuộng và phục vụ đến nơi đến chốn và lịch thiệp; làm anh ta đã quen đi không thể chịu đựng được những nếp sống khác; hay phải chăng anh ta chỉ biết người ta hầu hạ phục vụ mình, mà mình thì không có trách nhiệm với người khác, chỉ biết "mọi người vì mình" mà quên đi cái vế "mình vì mọi người", nên không một người đàn bà nào muốn làm tôi tớ cho anh ta suốt đời được. Đến nỗi ngay cả những người làm công vụ ở cơ quan, cũng không ai muốn phục vụ anh ta, vì "thủ trưởng" khó tính quá, cứ bắt bẻ hết cái này đến cái khác, hơi sai sót hoặc chậm trễ một chút là gắt gỏng mắng nhiếc người ta như kẻ ăn người ở trong nhà anh ta ấy. Không thể ai chiều nổi anh ta. Vậy thì chỉ còn cách cứ để anh ta sống một mình mà thôi. Nhưng vì anh ta lại là người có chức có quyền. Quyền của anh ta là sai khiến mọi người kia mà! Số anh ta được

làm quan, anh ta vẫn tự hào về cái số của mình đấy.

Từ hôm nghe tin Nguyễn Thế Nghĩa trở lại vùng than, Lê Tá Chung bỗng dưng cảm thấy bồn chồn. Mối lo lắng hiện lên nét mặt, tâm tư cảm thấy nặng nề, như có điều gì đó sắp sửa xảy ra, có liên quan đến sự yên ổn của anh ta từ trước tới nay.

Phải chăng đó là mối lo ngại của một kẻ có tật giết mình? Của một kẻ có tội lỗi sắp sửa bị đưa ra trước ánh sáng, bị đưa ra trước Tòa án của công luận. Tuồng như cứ sợ ánh sáng, đi đâu anh ta cũng nơm nớp gặp đối phương, đi đâu cũng mắt trước mắt sau, sợ gặp nhau giữa đường giữa chợ. Như các hiệp sỹ trước đây, sợ đối phương trả thù vì đã làm anh ta bị đo ván trước đó, mà không phải bằng nhát kiếm chính diện của mình, cũng không phải bằng phát súng lục cầu may, mà lại bằng một mũi dao găm đánh lén lúc hiệp đấu đã xong hoàn toàn. Đó là một miếng đánh hèn hạ của một hiệp sỹ bất tài và xảo trá. Hiệp sỹ bị đánh lén đã không chết, chỉ bị thương, và đến nay đã khỏi. Bỗng nhiên như từ dưới nầm

mồ vùng lên, trở lại đấu trường với kẻ hèn hạ đó.

Anh ta lo ngày lo đêm cách đối phó khi đã xuất hiện Nghĩa ở vùng than, sẽ xuất hiện ở các Đoàn địa chất. Trước mắt là Đoàn 90X và Đoàn 93Y. Rồi cách xử trí khi Chung gặp Nghĩa, trước sau rồi cũng sẽ gặp. Phải làm sao đây để cho Nghĩa không vạch được tội lỗi của anh ta đối với Nghĩa trước đây và đối với Ngải những năm sau đó. Trước dư luận quần chúng và nhất là với lãnh đạo Liên đoàn và Tổng cục? Giá như Nghĩa vẫn còn ở Đoàn địa chất như trước đây, anh ta sẽ có những phương kế để "tiêu diệt" Nghĩa một lần nữa. Nhưng bây giờ Nghĩa lại đang ở quân đội, mà nghe nói đã ở một cấp kha khá, thiếu tá trung tá gì đó, tuy lương vẫn còn kém Chung mấy bậc nữa, nhưng anh ta lại có một cái thế của quân đội, chơi vào coi chừng. Tính toán suy nghĩ mãi, anh chàng Liên đoàn phó vẫn thấy mình lúc này yếu thế hơn Nghĩa, nên không thể "đánh đấm" trực diện nhau được, mà phải tìm một biện pháp khác. Anh ta suy nghĩ, mất ăn mất ngủ hàng tuần lễ mới nghĩ ra được một bài vở mà khả dĩ anh ta cho là thượng sách. Trước

hết đó là con bài cầu thân, nối lại tình bạn với Nghĩa, sau nữa là con bài "chuôn huyền chuôn", tìm cách xa lánh Nghĩa một thời gian, rồi sẽ liệu sau là hạ sách nhất, Chung đã khôn khéo báo cáo riêng với liên đoàn trưởng để tự xin đảm nhiệm việc trực tiếp chỉ đạo và giúp đỡ Đoàn 93Y liên doanh khai thác than với mỏ 48 của Nghĩa, mặc dầu việc đó thuộc chức trách của liên đoàn phó phụ trách kế hoạch và sản xuất, chứ không phải nhiệm vụ liên đoàn phó phụ trách khoa học kỹ thuật của Chung.

Mấy hôm sau anh ta liền thực hiện con bài thứ nhất ngay. Anh ta liền đi xe xuống Đoàn 93Y nói với Đoàn trưởng Ảnh bố trí một buổi với danh nghĩa đoàn mới. Nghĩa và các anh chỉ huy ở mỏ 48 đến chơi, trong đó có báo cho lãnh đạo Liên đoàn xuống thăm cả lãnh đạo chỉ huy của hai đơn vị. Đúng như dự kiến, khi Nghĩa và Ảnh cùng hai cơ quan đang thảo luận việc hợp đồng sản xuất thì Chung thay mặt Liên đoàn xuống. Trông thấy Nghĩa từ đằng xa Chung đã reo lên:

- A, tưởng là ai, hoá ra là người nhà cả - Anh ta chạy lại ôm chầm lấy Nghĩa rồi tiếp - Xin giới thiệu với các đồng chí Đoàn 93Y, đây là anh

Nghĩa, bạn học cùng khoá với mình ở trường Mô địa chất, rồi lại cùng về Liên đoàn, cùng xuống Đoàn 90X. Anh Nghĩa trước là trưởng phòng kỹ thuật của Đoàn 90X, sau khi anh ấy đi bộ đội, mình mới lên làm trưởng phòng thay anh ấy... Như thế là ông ấy đã đi xa Liên Đoàn được bao nhiêu năm nhỉ? Anh ta quay về phía Nghĩa? Nghĩa gật đầu và trả lời, anh ta lại tiếp - À, mười lăm năm rồi. Cuộc đời quân ngũ 15 năm đâu có phải là xoàng, không ngờ anh ấy lại trở về với vùng than của chúng ta. (vỗ tay hoan hô). Nhân danh lãnh đạo Liên đoàn và với tư cách cá nhân là bạn thân của anh, tôi xin nhiệt liệt hoan nghênh và chúc mừng anh Nghĩa và các anh trong quân đội cùng về Liên doanh với chúng ta khai thác than làm giàu cho Tổ quốc. (vỗ tay dài)...

Rồi sau đó anh ta cứ luyên thuyên xích đế, cười cười nói nói, tỏ vẻ mừng rỡ thật sự khi gặp được Nghĩa ở đây, anh ta ca ngợi rằng Nghĩa đã xung phong đi bộ đội đã dũng cảm chiến đấu ở chiến trường v.v... Rằng Nghĩa là một kỹ sư có nhiều tài năng, đã có nhiều sáng kiến và kinh nghiệm trong chỉ đạo kỹ thuật ở đoàn 90X. Rằng

Nghĩa đã có một đề tài khoa học kỹ thuật T71 đang thực hiện thì anh phải đi bộ đội, nên để lại dở dang. Rằng hy vọng anh Nghĩa về sẽ tiếp tục lại đề tài khoa học của mình, rằng dưới sự chỉ huy lãnh đạo của anh Nghĩa, Mỏ than 48 và Đoàn 93Y sẽ khai thác được nhiều than, đem lại lợi ích cho cả hai bên, góp phần cho Liên đoàn và cho đất nước nói chung...

Cuối cùng, anh ta lại thay mặt chỉ huy lãnh đạo Liên đoàn, sẵn sàng ủng hộ quân đội, ủng hộ mỏ 48, nếu anh Nghĩa thấy cần gì cứ lên trực tiếp bàn bạc với anh ta, anh ta hứa sẽ giải quyết đến nơi đến chốn v.v...

Sau đó anh ta mời anh Nghĩa bố trí một buổi về thăm Liên đoàn, gặp gỡ lãnh đạo và anh em cơ quan, ở trên cơ quan Liên đoàn rất nhiều người quen biết anh Nghĩa trước đây...

Trước thái độ hồ hởi nồng nhiệt của Chung. Nghĩa cũng không hề phản ứng gì, anh biết rằng Chung đã xuống thang, và đang tìm cách lấy lòng anh để bịt mồm anh những chuyện trước kia. Anh cũng đồng tình để cho Chung cứ việc nói, chẳng chấp nhận làm gì, anh ta càng nói càng có

lợi cho mình, nên Nghĩa cứ làm ngơ trước những lời anh ta tặng bốc mình...

Quả nhiên, Chung đã làm thân với Nghĩa. Lãnh đạo và nhiều anh em trong cơ quan Liên đoàn vẫn tưởng rằng hai ông bạn này thân nhau lắm lắm. Rồi Chung bảo Nghĩa cho cơ quan lập dự trữ vật chất kỹ thuật và Chung đã chủ động ký duyệt cho mỏ 48 của Nghĩa một số vật tư quý hiếm mà Nghĩa tìm không ra; Như cấp cho mỏ hai bộ lớp 900 - 20 của xe Gin 130 - hai bộ lớp xe con Gát 69; hai lớp xe Gin 157 và một lớp xe bò ma - Chung còn cấp cho Nghĩa ba tấn xăng, bảy tấn dầu để mở đường khai thác than v.v... Cho hợp đồng Đoàn 50 ca máy húc C100.. Với danh nghĩa Liên đoàn góp vốn đầu tư với Đoàn 93Y, để Đoàn nộp phần sản phẩm cho Liên Đoàn. Chung còn ký cho Nghĩa mượn dài hạn một chiếc xe con, trong khi xe của Nghĩa phải đi đại tu... Tuy số lượng trên đối với Nghĩa không đáng là bao, nhưng bước đầu Liên đoàn đã ủng hộ như vậy là quý lắm rồi. Những ngày sau đó Chung còn cấp thêm nhiều thứ cho mỏ 48 nữa, mỗi khi mỏ gặp khó khăn... Ấy là con bài thứ nhất; bằng con bài này Chung đã thuyết phục được Nghĩa

không bao giờ nhắc lại chuyện cũ, mà anh ta cho rằng hoàn toàn đã chinh phục được Nghĩa ít ra là những lúc này. Phải nói rằng Nguyễn Thế Nghĩa đã gặp may, Nhờ sự thông cảm nhiệt tình và ưu ái của các đồng nghiệp đồng đội cũ. Mà nhất là sự giúp đỡ vô tư của các thủ trưởng, chỉ huy và lãnh đạo của Liên đoàn, và nhiều bạn bè đồng đội khác, trong đó có sự đạo diễn tài tình của Lê Tá Chung, với sự đồng tâm hiệp lực của đoàn trưởng Ảnh, đoàn phó Kháng và cán bộ công nhân 93Y, nên bước đầu đã triển khai mỏ 48 được nhanh chóng, quá sức tưởng tượng của nhiều người, gây chấn động cho ngành than và lực lượng quân đội lúc bấy giờ.

Còn con bài thứ hai, nhân một hôm lên họp ở Tổng cục Lê Tá Chung đã dò hỏi và phát hiện ra có một lớp đi học nước ngoài cho các cán bộ cao cấp ngành địa chất, từ Liên đoàn trở lên và nghiên cứu sinh làm đề án phó tiến sỹ, tiến sỹ, thời gian hai năm. Lớp này nhằm đào tạo các cấp Liên đoàn trưởng, các Cục, Vụ, Viện và Tổng cục... Thế là anh ta lại lần mò đến gặp các thủ trưởng Tổng cục, rồi Vụ Tổ chức cán bộ, Vụ đào tạo v.v.. Anh ta vò đầu bứt tai xin xỏ, rồi cứ liên

tục đem gói to, gói nhỏ, quà của Liên Đoàn lên biểu xin thủ trưởng này, cơ quan nọ... Và cuối cùng anh ta cũng đã đạt được nguyện vọng.

Sau lần gặp lại đầu tiên với Nghĩa ở Đoàn 93Y. Chỉ sáu tháng sau, anh ta đã đáp máy bay sang Liên Xô học tập. Thế là anh ta thoát được khỏi Nghĩa như thoát được một gánh nặng cứ đè lên đầu lên cổ anh ta trong sáu tháng trời. Chắc hẳn hai năm sau anh ta trở về, sẽ không trở lại Liên đoàn này; anh ta sẽ làm Cục trưởng, Vụ trưởng, hay chí ít cũng làm Liên đoàn trưởng một Liên đoàn khác, hoặc cao hơn nữa, còn có thể làm Tổng cục phó, Tổng cục trưởng cũng nên, vì anh ta vẫn tin là nhà anh ta có hồng phúc và anh ta có số làm quan to mà lại!

Đoạn kết

Trong thời gian Nguyễn Thế Nghĩa đang triển khai kế hoạch mở mỏ mới theo đồ án T71 thì nhận được lá thư của cô em gái gửi đến, mà bên trong là lá thư của Giang Thị Ngải gửi cho anh qua địa chỉ của cô em. Nghĩa cảm động và mừng vui khôn xiết, anh run run mở phong bì, đã lâu lắm anh mới được nhìn thấy chữ của cô, trông lá thư tưởng như cô đang ở trước mặt:

Anh thân yêu!

Em không thể nào sống được với mối tình giả dối mà người ta đã lừa gạt em, nhất là khi được tin anh vẫn sống trở về. Buộc lòng phải chia tay với Chung mà biết rằng em đã mất anh vĩnh viễn. Em phải gánh chịu hậu quả do sai lầm của mình, đã thiếu cảnh giác và thiếu kiên định đợi chờ, để bị người ta mua chuộc và lừa đảo, âu

cũng là cái kiếp "hồng nhan bạc phận" của em mà ông trời đã trừng phạt một cách đích đáng. Em còn tự trừng phạt mình là sẽ không bao giờ được đến gặp anh nữa. Mặc dầu hình phạt đó đối với em là quá sức.

Em ra đi với hai bàn tay trắng. Tài sản duy nhất của em là con gái em, cháu Giang Nghĩa Lan; mà em đã mạo phép dùng tên anh đặt cho cháu để kỷ niệm về anh (khi anh còn là "liệt sỹ")

Năm năm qua em đã tìm được niềm say mê trong công tác ở Liên Đoàn mới tại miền Đông Nam Bộ và tự hứa với mình là chỉ khi nào hoàn thành xong đồ án khoa học của em, thì mới được biên thư cho anh. Cái đề tài mà em đã nói với anh ở phiến đá bằng, một đêm trăng sáng ấy. Sắp tới có thể em được về bảo vệ đồ án tại Hà Nội, hoặc ở nước ngoài.

Nhân có một anh bạn anh ở Tổng cục vào công tác có kể chuyện về anh, nên em biết anh đang thực hiện đồ án T71 của anh. Chỉ tiếc một điều em không được làm trợ thủ của anh như trước kia nữa.

Cho em gửi lời thăm chị Hẹn và hôn các cháu. Chúc anh chị và các cháu hạnh phúc, em gửi lời

thăm các bạn bè của anh. Chúc mừng anh thành công và đừng bao giờ ngã ngựa như trước kia nữa, chàng hiệp sỹ của em ạ.

Em:

Giang Thị Ngải

Nghĩa đọc đi đọc lại lá thư mấy lần mà vẫn như không tin đó là sự thực. Sau đó anh vui sướng quá, cầm lá thư vung lên và phóng như bay, lên điểm cao có phiến đá bằng. Anh đứng trên phiến đá mà ngắm nhìn xung quanh, sao hôm nay trời trong xanh quá, biển cũng biếc xanh, và rừng thông cũng xanh rờn trải dài tới tận chân trời. Gió lồng lộng thổi làm bay mái tóc và bay tà áo của anh. Những chiếc máy húc mở đường lên phiến đá bằng đang nổ máy âm âm hay trái tim anh đang reo vui xáo động. Anh cầm lá thư của Ngải vẫy vẫy những người lái xe lái máy; Lá thư màu xanh như lá cờ tín hiệu trong tay anh đang vẫy gọi. Mắt anh bỗng mờ đi như nhìn thấy bóng dáng của Ngải đang bước những bước dài như bay trong gió từ dưới chân đồi lên với anh, nhập nhòa trong sóng biển và mây trời.

Cửa Ông - Đồ Sơn 10/1988

Một đoạn đời
Tiểu thuyết của LƯƠNG HIỀN

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG - HÀ NỘI 2000

Chịu trách nhiệm xuất bản: MAI THANH
Phụ trách bản thảo: TRẦN DŨNG
Biên tập: TẠ BẢO
Vẽ bìa: TRẦN ĐẠI THẮNG
Sửa bản in: THANH BÌNH

In 600^c, khổ 13 x 19^{cm}. Tại số 2 Phạm Ngũ Lão, XN in 15.
Giấy phép xuất bản : 88/51-XB. QLXB cấp ngày 14/1/2000.
In xong và nộp lưu chiểu quý II năm 2000